

REGÉLO.

Pesten vasárnap július 5^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

*Napoleone Zebrù.**(Folytatása.)*

Az ifjú Napoleone különös neveltetése nemsokára szájról szájra járt. — Atyja szemei előtt neveltetett ő a' hegyek magányában női dajkálattal nélkül mogorva férfiatól. Hettore csak olly oktatókat és szolgálókat fogadott mellé, kik a' szépnem iránt barátságatlanok voltak. Így, minthogy atyja és oktatói asszonygyűlölők valának, nem csudálhatni, hogy a' fiatal Zebrù a' nőket mintegy mesés szörnyeknek képzelé, kiket csak távulról látott, rettegott és került, mint kigyókat.

Midőn az öreg gróf haldoklott, fíjához, ki éppen akkor ifjúsága virágában volt, erős és férfias hangon így szólt: „elhagylak kedves fiam és örökösöm; az emberi közsors rajtam is teljesül. A' halál, melly csatáimban megkimélt, elragad most nyoszolámból. Legyen! én jól lakva kelek-fel az élet asztalától; az örök nyugalom édes a' férfias tettek és ezer szenvedés után, mellyek a' halandóknak jutnak. Nevem túl él engem; te fogod viselni 's becsületben fenntartani. Te okos tanítóidtól, kiket melléd rendeltem, sokat tanultál; a' világ és tapasztalás nyomandják a' jegyet mesternővemre. Kezed igen gyöngye ugyan a' kardot forgatni; de fejed széles és elég miveltségű a' föld tudományait felfogni. — Valóban az idő el is jött, mellyben az ész győz a' durva fegyver fölött. Te, mint hiszem, nem léssz utósó e' diadalmenetben: de mennél drágábbak adományid, 's mennél miveltebb akaratod, annál inkább kérlek, hogy lelked nemes méltóságát őrizve, kerüld azon szirtet, mellyen Sirenek ülnek, a' lelket elringatják, 's élted szerencsés csónakát elsüllyeszti. Zárd-be szemeidet igéző kecséik előtt, 's tömnd-be füleidet, mint Odysseus, daljaik elől. E' csalfa nem jó a' pórnép ösztöneinek hizelgeni; de nemünk jobbjai nagyon is jók hálókban meggőrbodni. — Vigyázz szabadságodra, 's hogy biztosabb légy, kerüld az alkalmat. Bátor nem, de okos léssz; különcznek fognak

csufolni, de egyszersmind csudálni és irigyleni. Mit remélhetnél a' szerelem és házasság jármában? Végy példát rólam. Jó külsőmet dicsérték; ifjúságom disztét irigylették, 's udvariságomat a' szépnem iránt magasztalták. Azonban még is mindig megcsalattam. 'S mi lenne a' te sorsod? Kérdezd-meg, de őszintén, tükrödet, 's hozd-meg válaszát. De ne is reménlj üdvét valamelly csuffal lépve oltár elébe. Anyád minden mocsoktól megörzé becsületét;— Isten fanúm, mást nem is tehetett! — de hogy szeszélyei és sátáni veszekedő lelkével, melly benne lakozott, halálra nem győtrött, annak csak az oka, hogy ő előbb lépett e' hosszú utra. Szíve baj volt, 's vonzalmának jelei is kinzók voltak. Igaz, hogy egy fiúval ajándékozott-meg; de megijedtem, midőn a' dajka nem az én hasonmásomat, hanem nóm szellemi másolatát tette karaimra. Nem akarlak szomorítani, kedves fiam: 's te elég okos vagy, hogysen bánkodnál alakod miatt, mellyet nem én, nem te, hanem a' történet adott. Azonban boszankodjál anyád hidegsége miatt, melylyel kebléről és karjairól száműzött. Mig én látásodban elmerültem, 's igazságtalan boszankodásomat legyőzni, és irántad tartozó atyai szeretetet előidézni törekedtem keblemben; akkor ő, a' természetlen és legesufabb anya, így kiáltott: ki azon undorító kölyökkel! nem akarom többé látni! baziliskust szültem!

E' gonosz jelenetnek emléke Hettore nyelvét leragasztá. Csak lassan jutott erőhöz atyai beszédét bevégezhetni. A' szegény fiú azalatt megsiratta anyja kegyetlenségét, 's imádkozott lángok közt tisztuló lelkéért, mig forró könnyei atyja hideg kezére peregtek. — Hettore az alatt magához tért, 's így folytatá szavait:

„Czelesztina bűnös tette, mellyet soha sem bánt-meg, makacson megmaradva természet elleni határzata mellett, téged sohasem látni, elszakasztá az utósó kötelet is, melly engem hozzá csatolt. Születésed, a' helyett, hogy frigyüket szerencséssé tette volna, felbontá azt, mellyet az ég ugy sem áldott-meg. Anyád meghalt; a' te anyád meghalt haragjában irántad, kit boszorkányfiúnak nevezett! Bocsássa-meg az ég neki ott fenn, mit alant vétett, 's tulvilági létem ne háboríttassék az ő jelenléte által! De te fiam ne felejtse soha szomorú sorsomat, 's óvakodjál hasonlótól. Légy mindig hív és őszinte magadhoz, 's ne csalj-meg magadat ál-o-koskodással. Nemes szív 's felvilágosodott fő szabadságot kíván, mint a' lég madara; ne hagyj-fel azzal soha! Csábitni, hizelgeni fognak neked; mondani fogják, hogy nem vagy rút, hogy szíved felülmulja termeted hibáit, 's hogy ősz atyád előérzete nem illik tudományodhoz; suttogni fogják körülte, hogy a' nő legfőbb kincs, a' család legfőbb jó, 's kötelességed javaidhoz és ősz nevedhez örö-

köst is szerezni. — Ne higgy mindezeknek. Jobb — a' meggyőződést hívom bizonyosságul—jobb, ha javaidat az országra, templomra, vagy akármelly becsületes jó emberre hagyod, őt fiaddá fogadván; sőt jobb, ha kincseidet a' tengerbe szórod, czimereidet összetöreted, mint azon kétes reményben, hogy örökösül fiad születend, élted boldogságát és nyugalját feláldozod. Értettél? úgy jövőendő szerencsédben megnyugodva mulom-ki. Igérd tehát, hogy szavaim és kívánságom szerint fogsz élni.“

A' haldokló nagy erővel bir a' hátrahagyottól fogadást csikarni-ki, bár az meggyőződésével nem egyezik. De az ifjú Zebrù gróf atyjával mindenben egyet értett, 's vonakodás nélkül fogadott mindent. Azon éjjel meghalt Hettore; egy hét mulva vitéfé a' mélyen szomorodott fiú atyja holt testét a' Finasco-család sirboltjába, 's harmincz nap mulva Firenzébe(Florenz)ment, tanulmányait végzendő.

Tanítója, kinek különösen ajáltatott, ugyan azon bolognai tanár volt, ki hirteleni betegsége miatt nem vitatkozhatott Faustina-
val. Tanítványa, Akakios, bár tökéletes testi és lelki erővel birt, 's azonkívül legdelibb ifjú a' firenzei iskolákban, nem volt rá vehető, hogy a' beteget kipótolja. Csak a' kirendelt nap előtti éjjel járult Zebrù a' tanárhoz bizalommal kérve, engedje őt ezen mezőn megmérkőzni, melyet atyja annyira ajánlott neki. — A' tanár szívesen fogadta őt, 's tudatá a' többi tanítóval helyettese megjelenését. — Milly öröm volt a' vén asszonygyülőőre nézve, midőn az ifjú Zebrù a' koszorút meghozta. A' diadal balzsam vala, 's a' beteget meggyógyítá; de az ifjú grófra halál vigyorgott a' győzelemből.

Néhány nap mulva a' fényes vitatkozás után Zebrù, midőn a' doctortól vacsoráról haza ment, egy álarczos embertől az utszán megtámadtatott, és karjában megsebesítettett. A' gyilkos szivnek irányzá a' döfést, hanem ügyetlensége vagy a' megtámadottnak hirtelen fordulata miatt más irányt vön. — E' kiáltással: „halj-meg halvány szörnyeteg!“ — támadá-meg martalékát a' gyilkos, 's e' felvilágosító jelszóval: „éljen Faustina!“ — hagyá-el a' tántorgó Zebrút, megszökve az oda sietett polgárok elől.

Inkább az ijedtség következményei, mint a' sebek, melyek kevés jelentőségűek voltak, szegeztek néhány napig ágyhoz a' fiatal grófot. A' bolognai mester néha-néha meglátogatta. Hébehóba a' görög Akakios is mutatkozott, 's mindenképp' igyekezett a' betegnek tetszeni. Hanem valódiilag Napoleonét egy firenzei ifjú, Dazio ápolta, ki őszinte barátja volt. Dazio, a' sok szép tulajdonú nemes fi, nem távozott a' beteg ágyától; ő nyújtá neki a' gyógyszereket: ő köté-be sebeit, 's vidám beszélyekkel üzé bűját és apró

ajándékokkal, melyeket naponként egy hölgytől hozott, ki nem akart megnevezetni.

Igaz, hogy Firenzében az előkelőknél szokás volt, vagy személyesen tudakolni Zebrù hogyan létét, vagy szolgák által; mert mindnyájan tisztáknak akartak láttatni azon orgyilkosságtól, melyet Napoleone ellen merészelték. De senki sem bátorkodott neki ajándékot küldeni, mivel iszonyú gazdagságának híre volt, bár ő kevésbé volt ismeretes személyesen. Csak a' titokteljes hölgy merészelt Dazio által naponként valami ajándékkal keveskedni. — A' megajándékozott kíváncsisága nem nagy volt; ő az ajándékokat úgy vette, mint gyermek szokta.

Egykor Dazio borostyán-koszorút tön fejére ezen szavakkal: „ha tudnád, ki azon angyal, kitől ezen ajándék származik!” — 's ő így válaszolt: „kivánnék ugyan mint bölcs vagy költő halantékimon borostyánnal festetni; de azon angyal, ki e' koszorút 's a' többi ajándékot küldi, jól tudom, nem más, mint te, jó Dazio. Elég okos vagyok átlátni, hogy én hölgynek nem tetszhetem; sőt ezen nem engesztelhetlen ellenének kell látszatnom, 's ez igaz is. Én e' nemet utálok, 's atyám miatt, hiszem, jogom is van hozzá. Valld-meg Dazio, hogy az adó tenmagad vagy, 's hogy mesédet magad költötted, hogy képző tehetségemet elfoglalván, sebeim ne fájjanak annyira!

Dazio fejet csóvált, 's hogy egyenes lelkűségét bebizonyítsa, megnevezte a' hölgyet. — „Salverte Faustina az, ki megajándékozott, hogy meggyőzzön, mennyire becsüli elmédet, mely az övét meghaladja, 's mennyire utálja a' tettet, melyhez nevét bitorlották. — Sőt mi több, áldást kíván gyógyulásodhoz, 's közelebb-ről kíván ismerni. Atyja meghív falusi jószágára, hova mint régi barát jelenhetsz-meg, 's mulathatsz, meddig tetszeni fog.

Zebrù, ki ezt bámulva hallá, homlokát ránczba szedte, a' borostyánt letette, 's vonakodott a' meghívást elfogadni. Ügyetlenségére hivatkozott a' nők körül és ezeknek csalfaságára; 's állí á, hogy Faustina őt csak kacaj-tárggyá akarja tenni, és elvei általában meg nem engedik elfogadni, mit hivtelen kezek nyújtnak neki. Dazio sohajtott, 's bizonyossá tette barátját, hogy tisztább lélek nincs a' földön Faustinánál, és kérte, hogy ha nem másért, legalább ő érte látogassa-meg Salvertét. Ő rokona e' háznak, 's azért bizatott-meg e' dologban: Faustina pedig nem fogja hinni, hogy megbízását pontosan teljesíté, ha Napoleone elmarad. Végre megvallá, hogy Faustinába halálosan szerelmes, mi igen boldogtalanná teszi, részint mivel már más leánynyal jár

jegyben, részint mivel Faustina semmi hajlandóságot nem mutat iránta. Azonban még sem vehet magán erőt, tőle válhatni, hanem kéri barátját, jőne a' veszedelmes széphez, 's ha lehet, fedezze-fel erkölcs-hiányait és gyöngeségeit, 's kinélet nélkül tudassa vele elvakítottal; mert csak ezen szigorú eszköz 's Zebrù intései és kárhoztatása képesek őt meggyógyítani.

E' hizelgés, melly reá, mint bírora, hivatkozott, hajlandóvá tette a' grófot Dazio kérelmét teljesíteni. Titkon pedig örült ezen ürügynek, mert Faustina izenete különösen illeté szívért. — „Mit vélsz felőle, Akakios? — kérdé a' görögőtől, ki éppen akkor lépett-be. — Faustina magához hív, kíváncsi közelről ismerni azon vadat, melly szónoki tehetségét rongyokká szaggatá. Én elfogadom a' meghívást. Mit vélsz te?“ — „Azt vélem, hogy okosan és jól teszed — mond Akakios nyájasan — de ha megengeded, én is követlek; mert azon csudalényt magam is szeretném ismerni, 's a' talányt, melly lelkére van írva, megfejteni.“

Ámbár Daziónak a' szép Constantin nem igen tetszett, de mivel Zebrù már megengedte neki, hogy velök tartson, ő sem ellenzette. — A' félénk gróf örömet ment volna egész sereggel e' látogatásra; mert annál kevésbbé bizott magában Faustinával szemközt, mivel lelke mélyéből szerette, kit gyűlölnie kellett: e' titkot pedig nem kis feladat volt palástolnia; mivel az arczon csillogott, a' szemekben égett, a' kezeket remegteté, 's a' nyelvet leköté; Faustinának pedig legkevesbbé kellett megtudni, mit a' gróf magában is szégyelt; 's még is félt a' gróf, hogy ő lesz legelső, ki megtudja.

Ezen előszavak után egyenesen kimondhatjuk, hogy Zebrù valóban meglátogatta Salvertet falusi jószágán, 's Faustinától, ki, mint tollait a' páva, kecséinek minden ragyogó színét kifejté, részvéttel és szívesen fogadtatott, 's hogy ő is úgy járt, mint minden, ki a' nem ismert jót magától eltaszítja, és később drágán vásárolja-meg. — Zebrù ismét meglátogató, gyakran, végre naponként, 's Faustinában midig új meg új kecsét fedezett-fel. Mihelyt Napoleone Finasco-Zebrù jól hangzó neve jelentetett-be, eltűnt Faustina homlokáról minden búredő. — „Napoleone!“ — ismétlé lassan magában, 's mintegy szédülve ment vendége elébe, a' varázs tükröt ismét felvenni onnan, hol tegnap hagyta.

(Folytatása következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hangászegyesület innepe. Mult vasárnapon, jun. 28-kán, inneplé a' pestbudai hangászegyesület mélyen tisztelt elnökének, mtgos Festetics Arslán grófurnak névnapját, melynek nagyobb dicsőítésére az egyesület némely tagjai részvények után a' budai hegyek közt mulatságot rendeztek. Az összejövetel t. i. Ferenczhalmon (Franzeshöhe) történt. Itt a' reggelizés alatt a' társaságot becses jelenlétével megtisztelő mtgos elnök ur egy rövid cantatával üdvözlötett (textusát Richter V., zenéjét Merkl J. ur készíté) a' dalnoki személyzet által. 10 órakor ünnepélyes nagy mise tartatott az itteni csinos kápolnában, hol az isteni szolgálatot a' szép miveltségéről ismeretes, és minden jó 's hasznos intézet lelkes pártolója, igen szives emberbarát, t. Nachtigall Jakab professor ur, az ajtatos szerzet rendjéből, 's egyesületi tag buzgó ajtatossággal végezte, mi alatt az egyesület zenész 's dalnoki tagjai Diabelli egyik miséjét adták elő. A' díszes kápolna egészen telve volt részint hangászegyesületi különféle vallású és rendű tagokkal, részint a' szép környékben lakó 's ez inneplésben részesülhetésre egybesereglett vendégekkel. Ez ajtatosság után a' társaság a' „szép juhásznő“ vendéglőbe ment, hol szabad ég alatt ebédelt, mellynél 77 személy vön részt. A' nap egyéb része vídám társasjáték, éneklés 's táncz közt töltetett, 's csak a' késő est szakasztá végét a' közös örömnök. Első volt itt maga nemében e' mulatság, 's annyival érdekesebb, minthogy a' társaság egyénei közt minden feszes elkülönzés eltávolítva volt, 's közös részvétel és szíveség uralkodott, miben a' mtgos elnök ur első példát adott. Az elrendezés terheit Perlasca Domokos ur, egyesületi hangászkar-igazgató, volt szives magára vállalni. A' megelégedés 's kellemesen töltött napnak (mihez a' kedvező idő is járult) örömei méltán gerjeszték mindenkiben azon ohajtást, vajha illy mulatság az egyesület részéről minden ezutáni évben tartatnék!

KÜLÖNFÉLE.

Elvesztett tárgyakat keresek. Malerot egy tolvajság miatt áll a' parisi rendőrbiztosság előtt. Jó külsejű gazdicskó, 's különös ellentétben áll a' vádlottak padján mellette ülő rongyos kóbor és koldusokkal. — Nyakkötője csinosan van megkötve; finom fekete öltönye alkalmasint egy divatdús szabónak raktárából került; kezében csinos fésű, melyet gyakran használ haja 's gondviselte bajsza fésülésére. — Érzékeny megelégedés szől egész maga tartásából, 's alig látszik azon nyomós vádról gondolkodni, mely ellen magát védnie kell.

Justine leányasszony egy szép, jól táplált szakácsné, áll elő, mint vádlóné Malerot ellen. — Modorjaszobaleányi; minthogy foglalkozásai közt gyakran van viszonyban epés asszonyosságokkal, 's e' tanúságos társalgásban szeretetre méltó elfoglaltságot tett sajátjává, mit a' szigorú bíró ellenében sem tett le. — „Vasárnap volt — így adá elő az elnöknek — soha életemben elnem felejttem, 's azon felül világos nappal volt. — Röviden, minthogy a' „de la Nouvelle“ kaszárnyába akartam menni, hogy jegyesemet, kivel tánczvigalomba voltam menendő, magammal vigyem, mondtam uramnak: ma három órakor lesz az ebéd. — Ebéd után felékesítém magamat és mentem. — Midőn a' kapus szobájából kiléptem, láttam egy fiatal nyulánk férfit, ki megállt, 's engem sokáig nézett: de én úgy teszek, mintha észre sem venném, 's utamon

haladok. — Az én szép fiatal uracsom lépésről lépésre követ; de én azzal nem gondoltam, mert jól tudom, sok illy fiatal ember van, ki minden szép leány után ott van, hogy annak füleibe hízeltést 's boldogságokat csacsogjon. — Csak vártam, hogy jöjjön, 's készültem neki véleményemet nyomósan előadni. — De hogy igazságos legyek, meg kell vallanom, ő mit sem szólt, 's ekkor mondtam magamban: „e' szép fiatal uracs bizonyínyal történetesen ugyan ezen utat járja-meg.“ — Midőn a' Hauteville-utzába értem, a' Boulevard-tól elfordulok, hogy legrövidebb uton menjek. — Az én fiatal uracsom ugy tesz, mint én, 's ez nekem különösnek tetszett. — „Miért üldöz engem a' nélkül, hogy megszóllítna“ — gondoltam. — De nem sokáig kellett erről elmélkednem; mert alig voltam a' szűk posta-utzában, midőn a' finom ur hozzám ugrik, baljával körülkarol, jobbával órámat 's arany lánczomat leszakítja. — Én — én meglepve 's némán állottam. (Justine l. a. hogy ijedelmét élénkebben előadja, szemeit elmeresztí, 's nem kis száját eltátja) Midőn félig meddig magamhoz tértem, a' milly gyorsan lehetett, utána futottam az ifjú urnak, 's hangosan kiáltám, „tolvaj, tolvaj!“ A' petite Ekuria-utzában megragadák.

Vádlott. Szabadságot veszek magamnak a' l. a.-t kérdeni, megtudja-e mutatni, hogy az óra nálam volt, midőn megragadtattam?

Justine. Ah te édes Istenem, nem, azt én jól tudom; de magamnak mást kellett vennem.

Elnök. Bizonyosan annak ismeri-e a' vádlottat, ki óráját elrablá?

J. — Ej igen is; annak ismerem-e? — hiszen elég sokáig jött utánam.

E. — Éppen azért, mivel utána ment, jól nem láthatta.

J. — (Haragosan) Hiszen azt csak képzelheti elnök ur, hogy egy fiatal férfinak nem] kell olly sokáig az ember után jöni, hogy időről időre vissza ne nézzen.

E. — Malerot! elismeri-e ön, hogy a' vádlótól egy órát 's lánczot lopott.

V. (Nyomás kitünő hanggal.) — A' leányasszony téved; én nem tudom sajátlag, mit beszélt. Ő bizonyínyal tévedt.

E. Miért ment utána olly soká?

V. Ez nekem foglalkozásom.

E. Mit akar azzal mondani? világosabban magyarázzon!

V. Szívesen. Ez előtt nyilvános írnok voltam; hanem most e' keresetmód alászállt. — A' kölcsönös tudósítás a' levél-literaturának halálos csapást adott; már az ujonez katona 's paraszt leány is tud írni. — Most tehát elvesztett tárgyak keresésére adtam magamat. — Minden reggel olvasom, mi tévelyedett, mi veszett-el. — Naponnan azt keresem. — Ez most foglalkozásom.

E. De ez nincs összefüggésben a' vádlón kitüntetett üldözésével.

V. Engedelmet kérek. — Reggel egy kitűzött lapon olvastam, hogy egy fiatal leányzó eltévedt, 's annak, ki őt visszahozza, 500 frank ígértetett: — Elindultam, körülfutostam Parist, 's minden fiatal leányt, kivel találkoztam, vagy ki mellettem elment, jól megnéztem.

A' hallgatók hangosan nevettek.

V. Én semmit sem látok, mit nevetni lehetne. — Elvesztettet keresni, éppen olly mesterség, mint bármi más. — Ama nevezetes Diogenes éppen azt tette, 's e' mellett igen jó dolga volt.

E. Ön vallomása még is valószínűtlen.

V. A' tiszta igazság. — Midőn a' mademoiselle-t szerencsém volt látni, hittem, hogy ő az elveszett, és az 500 frank már mintegy kezemben volt. Tehát követtem. — Végre láttam, hogy megtévedtem, és tovább nem követtem. — Azért csak elbámultam, midőn erővel megragadtam; 's minthogy az óra nálam nem volt, csakugyan ártatlannak kell lennem.

E. Ön könnyen megszabadíthatta magát az órától, midőn „tolvaj! tolvaj!“-t hallott mögötte kiáltani. — Ezen kívül ön vallomása annál kevésbbé hihető, mivel ön most nem először áll törvényszék előtt. Ön már kétszer ítéltetett hosszabb fogságra tolvajság miatt.

Malerot nem felel; hallgatva simogatja bajszát kised fésűjével. — Az ítélőszék két évi börtönre ítéli, — 's ennek lefolyta után öt évig' rendőri felügyelet alatt leend.

Pólya Endre.

Denuo te baptiso. Gebhard pragai püspök ötletes ember volt. Midőn 1068ban Mainzban püspökké szenteltetett, látta, hogy lovagjainak egyike éppen akkor áztatta lábait a' Rajna folyamban. Gebhard megtaszítá őt hátulról, 's mondá: „denuo te baptiso Vilhelme!“ (Ujlag megkereszteltek Vilmos, — A' lovag csak ügyes uszással tudott kimenekedni a' vízből.

Megmutatta, hogy bátor. — A' XV-ik században bizonyos Valmoden ur egy herczeg előtt rágalmaztatott, hogy nem olly bátor, millyennek őt a' népvélemény hirteli. — A' herczeg, hogy őt tréfásan megpróbálja, egy tollat tétetett saját szakála közé; a' jelenlevőknek azonban mondá, ténnegek úgy, mintha mit sem látnának. — Valmoden azt megmutatá a' herczegnek; ez oda nyújtá neki állát, hogy vegye ki. Valmoden kezét felemelé, 's a' herczeg, mintha meg akarná harapni, utána kapott; de a' lovag bebizonyítá bátorságát; mert hamarjában jól a' herczeg szájára ütött.

P. E.

Dalnoknöi hiúság. Dumoulins mult éven első dalnoknőnek tartaték honában, és nemesak gyönyörű hangja, hanem karesú dereka és sugár termete által is tömérdek imádóra tett szertt. Dumoulins azonban a' lehetőségig is keveset evett, csakhogy folyvást karesú maradjon; és o boszúság! mind e' mellett is annyira testesedett, hogy ruháiból rövid időn egészen kihizott. Most orvosokhoz folyamodott, és azoknak minden diaeteticai rendelményét pontosan megtartá. Mind hiába: napról napra terjedtebb lön. Szegény Dumoulins örvény szélén szédelgett karesú dereka, de leginkább imádoinak elvesztése miatt. Ez aggodalmában hallja: miképp' egy potrohos ember, hogy magán könnyítsen, veszedelmes 's kinos műtéltre szánván-el magát, testéből 50 font. hust vágott-ki. Rémitő volt a' kinos műtétnel csak gondolatai. Karesú derek és imádók sérgének elvesztése, vagy a' műtétel kinaít kisenyedni: ez vala a' kérdés. A' hiúság végre győzött, 's a' dalnoknő az utóbbira határozá-el magát. Egy ügyes sebész tiz font hust vágott-ki testéből. A' sebek begyógyultak; Dumoulins karesulni kezdett; de utóbb mind inkább, sőt kívánata ellen is karesult; végre, két hónap mulva, sirba kísérték a' hiúság áldozatját.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 612.